

Udvalgets Fleertal (E. C. Larsen, Lindberg, Monrad, Tscherning) misfjender ingenlunde Bagten af de af Mindretallet anførte Grunde, men naar man ene seer hen til den Maade, hvorpaa denne Sags endelige Ordning bedst fremmes, da troe vi, at det seer bedst derved, at Rigsdagen fremsætter under Lovs Form sit Forslag. Skulde dette blive modtaget, saa vil Spørgsmaalet derved være løst; skulde det ikke blive Tilfældet, saa vil der dog derved blive tilveiebragt et Grundlag for yderligere Forhandlinger, eller Sagen vil blive ordnet paa den Maade, som Rigsdagen har Ret til at fordrø, naar der ei tilveiebringes mindelig Overeenskomst. Vi skulle derfor nedenunder fremsætte et Forslag til Lov med Hensyn til Vestindien.

Hyvad Grønland angaaer, da gjælder derom det, som i Begyndelsen af denne Betænkning er bemærket med Hensyn til Vestindien. Vel er det saa, at naar den grønlandiske Handel blev et Fælles-Anliggende, vilde kun Missionsvæsenet særligt vedkomme Kongeriget, men netop derfor er det ogsaa Udvalgets Formening, at den grønlandiske Handel ikke bør være et Fælles-Anliggende. Den grønlandiske Handel er nemlig ikke ene det, som antydes ved Navnet, men gennem samme udøves Administrationen med Hensyn til Grønlandernes borgerlige Forhold; Handels-Agenterne ere Dyrighed og Dommere. Saaledes hedder det i Instruxen af 21de Mai 1790 § 2: Inspecturen bør som den høieste og eneste civile Dyrighed, paa hvilken derfor alles Dine ere henvendte o. s. v. (§ 2). Inspecturen skal paasee, at Grønlanderne blive fordeelte og overtalte til at boe ved de bedste og nærsomste Fangesteder (§ 3); han giver eller negter Tilladelse til, at Handelens Betjente gifte sig med Fruentimre af blandet Ægteskab (Instrux af 19. April 1782, anden Post (§ 2); han examinerer og afhører edellig i alle Sager, som ere af den Betydning, at de bør forfølges ved ordentlig Rettergang (tolvte Post § 5); han er Skifteforvalter, og hans Kjendelser indantes lige for Høiesteret (Cancellie-Placat af 3. Juni 1791.). Ogsaa Kjøbmanden har ikke alene Handels-Forretninger at varetage. „Skulde noget Usømmeligt af Grønlanderne begaaes“, hedder det i Instrux af 19de April 1782, fjerde Post § 1, som enten Lyvert eller andre grove Laster, da maa Kjøbmanden med al Lemfældighed formaae dem til at afstaae derfra. Fruget dette ikke, eller Forseelsen er særdeles grov, straffes de derfor efter Omstændighederne og Forbrydelsens Beskaffenhed.“ Hvor Grønlanderne maatte befindes at boe for meget sammenhobede, har Kjøbmanden at fordele dem til de af Erfarenhed bekendte bedste og nærsomste Fangesteder (Samme Post § 4); han kan mulctere og straffe paa Kroppen Stedets Mandskab efter Omstændighederne og Forbrydelsens Beskaffenhed (Tolvte Post § 1). Alene af, hvad ovenfor er anført, kan det skjønnes, hvorledes Handelen og dens Betjente ere indviklede i Forhold, der andetskeds i Monarchiet henhøre under Domstolene eller den borgerlige Myndighed. Rigstraadet, der har at gjøre med saa store, for hele Staten saa vigtige Sager, vilde neppe have Leilighed til at skjænke disse smaa Forhold tilbørlig Opmærksomhed, og vilde med Monarchiets Finantser for Die som et af sine store Hovedformaal maaskee let komme til at see den grønlandiske Handel mere udelukkende fra den finantstille Side. Udvalget antager, at det vel heller ikke vil kunne negtes, at der i den grønlandiske Handel er et Element, der maa henhøre under Omraade af Kongerigets Lovgivningsmagt, nemlig selve Monopolet. For at forebygge Conflicter har derfor Udvalgets Fleertal bragt i Forslag § 6, hvorved Monarchiets og Kongerigets Stilling til den grønlandiske Handel er søgt ordnet. Hvorvel Udvalgets Mindretal billiger dette Forslag i og for sig, saa maa det ogsaa med Hensyn til dette Forhold ansee det for urigtigt, at Rigsdagen fremkommer med noget Lovforslag.

I Henhold til, hvad ovenfor er udviklet, indstillter Udvalgets Fleertal, at det forelagte Lovforslag kommer til at lyde saaledes: